

ת"פ 51504/02/20 - מדינת ישראל נגד פרג מוחתסב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 51504-02-20 מדינת ישראל נ'
מוחתסב(אחר/נוסף)

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פרג מוחתסב (אחר/נוסף)

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בכך שביום 7.2.20 החזיק בסם מסוכן שלא לצריכתו העצמית בלבד. מדובר ב-417 ג' של סם מסוג נייס גאי.

הנאשם היה עצור 51 ימים בגין תיק זה.

הצדדים היו חלוקים ביניהם ביחס למתחם הענישה הראוי בגין העבירה שעבר הנאשם, וכמובן ביחס לעונש הראוי בגינה.

הנאשם נשלח, במסגרת הסדר הטיעון, לתסקיר של שירות המבחן וכן לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, לבקשת הסניגור.

מהתסקיר עלה כי הנאשם משתמש בסמים מסוג קנביס ואף נייס גאי, ופעם אחת אף איבד הכרה ונזקק להחייאה בשל כך.

לנאשם עבר פלילי "עשיר" בעבירות שונות מאז היותו נער והוא ריצה, במצטבר, 24 חודשי מאסר בגין עבירותיו.

עוד עלה כי הוצע לנאשם טיפול בתחום ההתמכרויות, ואף שהביע הסכמה מילולית לכך לא הגיע לפגישות שתואמו לו ומסר בסופו של יום כי מסיבות פרנסה הוא אינו פנוי לקשר טיפולי.

שירות המבחן אף ציין כי הנאשם לקח אחריות חלקית בלבד לעבירה.

לטענת הנאשם - השוטרים "שייכו" אליו את הסמים על רקע היותו ממוצא ערבי וקשר שקיים עם בחורה יהודייה.

לצד החיוב התרשם השירות כי הנאשם נמנע מעבירות בשים האחרונות ומחפש תעסוקה למרות הקשיים האובייקטיביים הסובבים אותו.

עם זאת, מצא השירות כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות, ובהיעדר מוטיבציה טיפולית - נמנע מהמלצה בעיניו.

מכוח הסדר הטיעון נשלח הנאשם גם **לממונה על עבודות השירות:**

לפגישה הראשונה לא הגיע הנאשם כי "התעכב בדרכו".

לבקשת הסניגור הפנה שוב בית המשפט את הנאשם לממונה, לפגישה השנייה אכן הגיע, אך ללא מסמכים רפואיים שהתבקש מראש להביא.

לבקשת הסניגור ליתן לנאשם "הזדמנות נוספת ואחרונה" הפנה בית המשפט בשלישית את הנאשם לממונה, ושוב הגיע הנאשם ללא המסמכים הרפואיים.

בית המשפט הפנה את הנאשם פעם רביעית ואחרונה לממונה, אך לפגישה שתואמה איתו הנאשם כלל לא הגיע.

טיעוני הצדדים:

על רקע העבירה בה הורשע הנאשם ביקשה **המאשימה** לזהות את הערכים המוגנים כהגנה על שלום הציבור, והגנה מפני אלה הרוצים להפיץ את הסם, ובהיות הסם "סינטטי ומוגדר קשה", אמרה כי הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה יותר מבסמים קלים.

לפיכך עתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר, ציינה לרעה את תסקיר שירות המבחן וביקשה לקבוע את עונשו ברף הגבוה של המתחם.

הסנגור חלק על המאשימה בכל החזיתות:

ביקש לקבוע כי הסם מוגדר קל ולא קשה.

הסנגור ציין כי הנאשם היה מכור לסמים אך מאז מעצרו התנקה מסמים במסגרת "שיקום עצמי".

עוד ציין כי הנאשם אמר לו (בניגוד למה שאמר בשירות המבחן, א.ד.) כי עקב סגרי הקורונה "הצטייד" בכמות גדולה של סם על מנת שלא יצטרך לנסוע כל פעם לתל אביב לקנות את הסם, וכי השתמש בסם לצריכתו העצמית בלבד.

הסנגור עתר לקביעת מתחם ענישה הנע בין של"צ (למי שעובר שיקום) ומאסר מותנה למאסר בעבודות שירות, וביקש למקם את הנאשם ברף הבינוני תחתון ולהסתפק במאסר שיחפוף את ימי מעצרו.

הסנגור איזכר פסיקה נרחבת לתמיכה בטענותיו.

הנאשם הביע חרטה על העבירה ועל רקע נישואיו לאשה חדשה אמר שרוצה לפתוח חיים חדשים ולגדל בשקט את ארבעת ילדיו.

דיון והכרעה:

אני מקבל את הערכים המוגנים שזיהתה המאשימה, והסנגור לא חלק עליהם.

לעניין זה אצטט מתוך פסק הדין הראשון שאזכר הסנגור (ת"פ 54826-08-16, מ"י נ' אל כשקר) (ניתנה ביום 5.4.17 בבית משפט השלום באילת):

"הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הינם החובה להגן על שלומו של הציבור, בריאותו, בטחונו האישי ועל רכושו. הסמים המופצים מעמידים בסכנה את בריאותם וביטחונם הן של המשתמש עצמו והן של הציבור בכללותו, וזאת משום שמעבר לנזקים הגופניים המשמעותיים העשויים להיגרם כתוצאה מהשימוש בסם, הרי שנגע ההתמכרות מביא בעקבותיו גם את הרחבת מעגל הפשיעה, כאשר המכור לסם מתפתה לבצע עבירות נוספות וזאת על מנת לממן לעצמו את מנת הסם הבאה. מי שמחזיק בסמים שלא לצריכתו העצמית, נמצא בתוך שרשרת הפצת הסם אותה יש לגדוע." (וכן, כמוכן, האסמכתאות מפסקי הדין של בית המשפט העליון בהן תמך את פסיקתו).

כך גם למסקנת בית המשפט באותו פסק דין באשר למתחם הענישה אף שהיה מדובר בסם מסוג קנביס:

בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומידת הפגיעה בהם, בהתחשב בנסיבות

הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת אני סבור כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין נע בין תקופת מאסר בת 6 חודשים שיכול ותרוצה בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר וזאת לצד עונשים נלווים, לרבות עיצום כספי משמעותי בשים לב לטיב העבירה ולרווח הכספי המופק ממנה.

בפסק הדין השני שאזכר הסנגור (ת"פ 51933-05-12, מ"י נ' בוטבול, ניתן 27.3.14, בימ"ש שלום נצרת) קבע בית המשפט כי "מתחם הענישה בגין עבירה זו נע בין מאסר בפועל של 10 חודשים לבין 24 חודשי מאסר בפועל".

כך גם בשאר 5 פסקי הדין שאזכר הסנגור, בכולם - פרט לאחד - נקבעו מתחמי ענישה דומים.

אני קובע אפוא כי מתחם הענישה שעתרה לו המאשימה חל גם על הנאשם בתיק זה, דהיינו בין 6 ל - 12 חודשי מאסר.

התחשבתי גם בחלקים החיוביים, יחסית, שמצא שירות המבחן לזכותו של הנאשם, ויחד עם זאת מצאתי כי עברו הפלילי העשיר של הנאשם, התכחשותו המסויימת לעבירתו וחוסר הנכונות לטיפול בשורש בעיותיו (אף שהוא אינו חסר בעיות רבות נוספות) אינו מאפשר להקל בדינו הקלה משמעותית.

כך גם בהתחשב בסוג הסם שהחזיק הנאשם, נייס-גאי.

בעיניי אין מדובר בסם קל, כלל וכלל. נהפוך הוא - הנזקים שסם זה אוצר בהשפעתו לעיתים חריפים מאלה של סמים הנחשבים "קשים".

די באזכור ה"חוויה" שעבר הנאשם בעבר תוך שימוש בסם זה, שכמעט הביאה למותו, כדי להמחיש זאת.

קל וחומר בהתחשב בכמותו הגדולה של הסם שהחזיק הנאשם עת נתפס בידי המשטרה.

אני קובע אפוא כי יש למקם את הנאשם במקום בינוני גבוה במתחם הענישה שקבעתי.

בהינתן דברים אלה, כמו גם דרכו הנלווה של הנאשם מול הממונה על עבודות השירות, אין לשקול בתיק זה מאסר בעבודות שירות כלל.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך 10 חודשים בניכוי 51 ימי מעצרו של הנאשם. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום 20.2.22.
2. מאסר למשך 3 חודשים, ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא כל עבירה על פקודת הסמים מסוג עוון.
3. מאסר למשך 7 חודשים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא כל עבירה על פקודת הסמים המסוכנים מסוג פשע.
4. בהינתן שהמאשימה לא עתרה לעונש של פסילה, אני פוסל את הנאשם מהחזקת רישיון נהיגה למשך 7 חודשים, ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא אחת מעבירות התנאי.
5. בהינתן מצבו הכלכלי הרעוע של הנאשם אינני גוזר עליו קנס. חלף זאת אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור בתוך שנה מיום שחרורו מהכלא אחת מעבירות התנאי, ישלם סך 7500 ₪. יסרב להצהיר - יאסר למשך 10 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה לפניי.

המוצגים יושמדו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ד' שבט תשפ"ב, 06 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.